

Szentesi-Zöldi László: Narancsillat

2023 december 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem vagyunk egyedül, mert aki hisz, annak örök társa az Úr.

Mást én sem mondhatok a régi karácsonyokról, mint azok, akik a rendszerváltozáskor léptek feln?ttkorba. Addig évr?l évre szinte ugyanúgy zajlott szinte minden. Az ajándékokat hetekkel korábban megvettük, elrejtettük egymás el?l, de azért megbeszéltük, ki hova tette, nehogy véletlenül rábukkanjunk id? el?tt. December 24-én már reggelt?l békés, ünnepélyes csend telepedett a városra. Délután Tarzan-filmet vetítettek a tévében, gyermekfejjel izgatottan néztem a bánáti úszóbajnokot, aki egy hollywoodi stúdióban demonstrálta a vademberi létet.

Amikor besötétedett, a karácsonyfa már állt, rajta csillagszórók, zselés szaloncukor, különféle m?anyag angyalkák. Apám hosszú éveken át fel akart rá er?síteni egy ég?sort, de soha nem m?ködött, a fél estét szereléssel töltötte, olykor felpaprikázódott, dühöngött is. Ilyenkor megnyugtattuk, csak azután ajándékoztuk meg egymást.

Mindig ki kellett mennem a szobából, de nagykamaszként persze csak eljátszottuk, hogy megérkezett a Jézuska, mosolyogva átöleltük egymást, mindenki átadta az ajándékát, azonmód ki is csomagoltam mindent, játszottam órákon át, örültem.

Megmaradt bennem az is, hogy karácsonykor jókat beszélgettünk, és persze a következ? napokban érkezett a töltött káposzta, a pulyka, valamiért soha nem ettünk halat, nem is tudom, miért nem, de így volt. A karácsonyokhoz hozzátartozott a banán és a narancs, olykor a mandarin, ezeket év közben nemigen lehetett megvásárolni, de 24-ére apám mindig szerzett néhány kilót.

Ha a gyerekkori karácsonyokra gondolok, els?ként a narancsillat t?nik elém, nekem valahogyan azóta is déligyümölcsös Jézus születésének napja, err?l jut eszembe, meg is kell vennem hamarosan, az idén is lesz persze nálunk, ebb?l nem engedek.

1983-ban konfirmáltam, templomba jártam, egyedül, családdal, mindenféleképpen. 1988 karácsonyára hazaengedtek pár napra a katonaságtól, és amikor elmentem az éjféli istentiszteletre, valósággal hátrah?koltem a bejáratnál. Addig csak húszan-harmincan jöttek el 24-én éjjel közénk, a zsoltárt mindig elnyújtva, szótagolva énekelte az id?s hallgatóság, mindenkinek köszöntem, mindenkit személyesen ismertem.

Ekkor, a rendszerváltozás hajnalán azonban teljesen megtelt a fels?párti gyülekezet temploma, még álldogáltak is, egyszer?en nem akadt elég hely a hatalmas tömegnek. Arra gondoltam, hogy a hit talán nemcsak azoké, akik megvallják, akadnak olyanok is, akik hinnének, de nem jártak még a keskeny ösvényen.

Váratlanul megláttam egy ismer?s srácot az iskolából, akivel heavy metal koncertekre jártunk, igazából nem sejtettem, hogyan került ide, de örültem. Kezembe vettem egy énekeskönyvet, odavittem neki és a családjának, kedvesen bólintottak, aztán a gyülekezettel ?k is énekeltek, meghallgatták a prédikációt, imádkoztak, majd békével távoztak.

Szívesen írnám, hogy ekkortól megpezsdült a kis gyülekezet élete, de nem volna igaz. Ahogyan elmúlt a karácsony, az alkalmi vendégek is elmaradoztak. Maradtunk néhányan fiatalabbak, hogy aztán mi is eltávozzunk onnan, ki ezért, ki azért. Én elköltöztem, el?bb Szegedre, aztán Budapestre, de amíg apám élt (még hat évet), addig hazafutottam a narancsillatért, mert bármi történt velem, abban hittem, azt szerettem.

A házunk ma is megvan, átellenben a református templommal, ahol a nagyszüleim egybekeltek, ahol apámat keresztelték, ahol a szüleimet összeadták, ahol én is Isten áldását kértem a feleségemmel. A templom megvan, csak a mi szívünk nincs már ott. A narancsillat azonban örök, ahogyan Krisztus szeretete és Isten végtelen kegyelme is.

Hamarosan újra megtapasztaljuk, hogy nem vagyunk egyedül, mert aki hisz, annak örök társa az Úr. Ez a legfontosabb reménységünk, a többi talán nem is olyan fontos.

Borítókép: Illusztráció (Forrás: Fortepan)

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló